

Naša dva junaka osupneta, obraza se jima podaljšata ...

»Veš kaj, Vladko, kar nazaj v vodo deniva siromaka«, izpregovori Janko in pogleda v stran. (Mehke narave je, rane in krvi ne more videti).

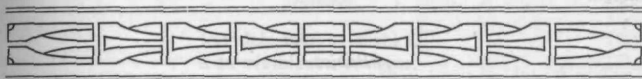
»Ampak to je čudno; ko sem ga ujel, je bil še živ. Morebiti sem ga malo pretrdo prijel in prepočasi nosil na suho. Kdo pa ve, če se ni samo potuhnil? Kaj, ko bi ga vseeno ponesla domov, da ga mamica speče?« ugiiblje preudarnejši in trdosrčnejši Vladko.

»Saj vendar vidiš, da siromak nima ne hrbta ne repa. Po mojem mnenju si ga je že prav pošteno privoščila kaka ščuka, in potem je polmrtev prišel tebi v pest. In da ga je med tvojimi nerodnimi prsti doletela smrt, temu se jaz prav nič ne čudim. V vodo z njim!«

S temi besedami položil Janko čudnega ujetnika nazaj v vodo; narobe obrnjenega, s trebušno belino proti vrhu ga odneso valovi.

Žalostnega obraza zre Vladko za svojim prvim ribiškim plenom ...

Šele pozneje nekoč sta se spomnila Janko in Vladko, da je dober teden pred tem žalostnim dogodkom kosil Srakarjev Janez pregoste vodne rastline v Valarju. Tedaj je bržkone on s koso ranil ubogega klena in napravil s tem prezgodnje veselje dvema nespretnima lovcema.

Gorica.

*Gorica: jata galebov je sedla kraj vodé,
kraj zelene vodé:
sam Bog nam je poslal v naš kraj
ta beli sijaj . . .*

*Pa je pogledal sovražnik prek naše mejé,
in galebi ječe: vse krvavo je njih srcé,
in njih krik, njih bolest in vik gre
prek vse zemljé . . .*

Davorinov.

